

KAPITEL TOLV

Drömmar och räddarna i nöden

JACOB TAPPADE NUBBEN IGEN, men nu brydde han sig inte om det. Han stirrade på sin son som om han hade varit ett spöke.

– Nonsensprat, min pojke, sa han när han hade fått talförmågan tillbaka. Nog skulle det bli lättare å sova på natten om jag gjorde 't, men... det är herr Hans! Nädu, Viktor, de' e då bäst ifall vi bara låter de' va'.

Viktor suckade och vände sig mot Mattias med en axelryckning.

– Lyssna nu, Jacob, sa läkarlärlingen bedjande. Kan du bevara en hemlighet? Det här är viktigare än Pelliras marknad.

– Jag ska göra mitt allra bästa, goa herrn, lovade Jacob ödmjukt.

Mattias slog sig ner på en bänk och började berätta. Han avslöjade allt om May-ah och eyiderna. Han berättade sagan om Reliken, allt han visste om den, och allt det som han hade studerat under många år. Jacob satt förstummad och hörde på.

– May-ah är vår vän, avslutade Mattias sin historia. Vi tänker inte låta henne uppträda på en marknad som ett själlöst djur. Jag ber dig, hjälp oss att rädda henne.

Jacob suckade tungt.

– Vad ska jag göra då? frågade han.

Mattias och Viktor tittade på varandra och log.

– Din son kom på en plan, sa Mattias. Berätta den nu.

– Jo, sa Viktor och log ivrigt. Jag tänkte att vi kunde...

Och så berättade han om sin idé.

– ... det borde väl fungera?

– Det är farligt, sa Jacob tveksamt. Men jag får vällan göra det bästa jag kan. Men hur...

– Säg bara att du har sett... en bäckhäst eller något sådant i skogstjärnen, sa Mattias, och hans ögon glittrade av iver. Herr Hans kommer att vilja fånga den, och sedan så...

– Ja, jag vet, lille herrn, suckade Jacob. Jag vet. När ska det göras då?

– Imorgon, sa Viktor bestämt. Vi måste vara ordentligt utvilade om vi ska ha krafter nog till att ta itu med herr Hans.

– Du har rätt, sa Mattias. Vi vilar oss. Men imorgon kväll sätter vi igång.

– Herr Hans, herr Hans! ropade Jacob och bultade på dörren till tornhuset. Åh, snälle herrn, ni måste öppna!

Dörren slogs upp på vid gavel, och i öppningen stod den väldige jägaren och glodde bistert på honom. Han var en skräckinjagande man, med armmuskler hårda som äpplen och okänsliga mörka ögon. Han var klädd i en enkel grå bomullsskjorta och byxor av hjortskinn. Runt midjan hade han ett brett bälte, och vid det hängde en tung nyckelknippa. Han sa inget, bara stirrade stint på Jacob. Skomakaren svalde sin rädsla och försökte minnas vad han skulle säga.

– Herrn... sa han andfått och pekade. Ett... monster i tjärnen, herrn...

Något tändes i herr Hans' ögon och han försvann från dörröppningen. Jacob väntade tåligt samtidigt som han kastade nervösa blickar in i huset. Det var ganska mörkt därinne, han kunde bara urskilja ett högt skåp där herr Hans verkade förvara alla sina vapen. Jacob svalde hårt. Herr Hans dök åter upp, nu hade han en långbåge i ena handen och ett koger fullt med pilar över axeln.

– Vad är det för slags monster? frågade han kort.

– Nåt slags... vattenmonster, sa Jacob svävande medan han tänkte febrilt.

Vad var det unge herrn hade sagt?

– En bäckhäst, kom han på. Med gröna fjäll och fiskstjärt... Och hovar! la han till när herr Hans fick något misstänksamt i blicken.

– Visa mig, sa jägaren efter att ha betraktat den arme skomakaren en stund.

Jacob nickade ivrigt och vände på klacken. Han skyndade in i skogen så fort han kunde. Herr Hans följde efter honom med tunga steg. De småsprang under tystnad, Jacobs hjärta bultade av skräck inför denna man. Herr Hans var livsfarlig, alla visste det. Det gick rykten i byn som sa... Nej, inte tänka på dem nu. Det var dumt att tänka på rykten, speciellt i denna stund.

Håll planen i huvet nu, Jacob, tänkte medan han skyndade på stegen.

Så stod de plötsligt vid tjärnen, vars mörka vatten var absolut fritt från bäckhästar. Herr Hans betraktade vattenytan med både skeptisk och upphetsad min. Jacob stirrade ner i tjärnen som om han letade efter något. Sedan tjöt han till och pekade upphetsat.

– Där herrn! ropade han. Ser ni?

– Ja, svarade herr Hans kallt och la en pil på bågen.

Jacob tystnade genast och tog nervöst blicken från det ljusa vapnet och dess spända sträng. Var fanns pojkarna? De skulle gömma sig i närheten hade de sagt, det hade de... Det prasslade till i buskarna i närheten, och det fick herr Hans att titta upp.

– Vad var det där? frågade han högt, mest för sig själv.

Jacob visste bättre än att svara och påkallade åter jägarens uppmärksamhet till ”bäckahästen”. Herr Hans behövde bara sikta med bågen i ett par ögonblick, och sedan sköt han. Det kom ett ihåligt ljud när pilen träffade sitt mål. Det var egentligen inget annat än en mossbetäckt stock som Jacob, Viktor och Mattias hade haft ett stort sjå med att knuffa i vattnet.

– Ni träffade den, herrn, sa Jacob andlöst.

Herr Hans bevärdigade honom inte ens med en blick. Istället verkade han mäta avståndet ut till stocken, vilket var en god bit. Sedan la han ner bågen, tog av sig kogret, bältet med nycklarna och skjortan. Så dök han, och redan när han var i luften drog han sin kniv från en hälla i byxorna. Med kraftiga simtag började han ta sig ut till stocken.

– Skynda er nu, pojkar, väste Jacob och tog upp nycklarna.

Han kastade in dem i buskarna där han hade hört Mattias och Viktor, och det hördes ett svagt klirr när en hand fångade dem i luften.

– Tack, Jacob, sa en låg röst.

Sedan fick skomakaren en svag glimt av två ynglingar som ilade för allt de var värda tillbaka till herr Hans’ hus.

•••••

Mattias och Viktor sprang som de aldrig hade sprungit förr, de kände båda hur blodet dunkade i öronen när de tillslut var framme vid tornhuset igen. Viktor såg sig nervöst omkring.

– Om herr Hans kommer på oss med det här... viskade han och vågade inte ens avsluta meningen. Eller om han misstänker... Han kommer att få ett ont öga till både oss och far.

– Herr Hans har ett ont öga till alla, sa Mattias och försökte hämta andan medan han hukade intill jordkällarens lås. Hjälp mig med det här istället.

Viktor drog ett djupt andetag. De började stressat undersöka nyckelknippan för att se vilken av dem som skulle passa i låset. Mattias stack den ena efter den andra i nyckelhålet, men den fjärde han provade stämde.

– Skynda er nu, mumlade Viktor. Jag hör något.

•••••

Jacob höll noga ögonen på herr Hans som kom allt närmare stranden igen, med sin ivägskjutna pil i munnen och ett uttryck av rödglödgd vrede i ögonen.

– Herrn, sa skomakaren när jägaren åter stod framför honom, och han kunde inte dölja hur rösten darrade. Var det en... bäckhäst, herrn?

– Lyssna nu väldigt noga på mig, skomakare, sa herr Hans med låg och hotfull röst. Jag uppskattar inte folk som gör narr av mig.

Jacob tog ett steg bakåt av ren reflex.

– Jag... h... har inte... stammade han skräckslaget.

– Kanske inte med mening, sa herr Hans, och nu var hans ansikte farligt nära Jacobs. Men du ska veta, skomakare, att från och med nu så håller jag ögonen på dig. Har du förstått?

– J... ja, viskade Jacob hest och bad tyst Irotsih att pojkarna skulle skynda sig att befria sin vän. J... jag har förstått, herrn.

– Bra.

Herr Hans klev tillbaka och tog upp skjortan från marken. Han drog den på sig och letade rätt på bältet. Det behövdes bara en snabb blick på det för att se att hans nyckelknippa var borta.

•••••

– Viktor, ge mig ett handtag här, väste Mattias och stönade under jordkällarluckans tyngd.

Med förenade krafter fick de upp den ena dörrluckan, och Mattias hoppade ner i källaren. May-ah låg där. Det första han såg i det skumma utrymmet var hennes ansikte, vars svarta ögon nu såg matta och livlösa ut. Hon låg väldigt stilla, och det var knappt att hennes bröstorg höjdes och sänktes i takt med de svaga andetagerna. Mattias fick tårar i ögonen.

– Åh May-ah, viskade han.

Han skyndade fram till henne och hukade vid hennes huvud. När han försökte känna hennes puls märkte han att eyidens hud var så kall att den nästan brändes.

– Viktor, du måste hjälpa mig! ropade han upp till sin kamrat. Hon måste härifrån.

Viktor landade med en duns bredvid honom och flämtade till vid åsynen av May-ah.

– Jag vet, sa Mattias hest. Kom här. Ta hennes ben så bär jag vid huvudet.

– Hur ska vi få ut henne? frågade Viktor.

– Hon är inte tung. Kom igen nu.

Viktor lydde och lyfte. Det tog en god stund av lirkanden och stön innan May-ah låg på den bår som de hade tillverkat av två långa käppar och ett par av Mattias' tröjor.

– Skynda er nu, herrn, flämtade Viktor och greppade tag om båren. Vart ska vi ta henne nånstans?

– Till skomakeriet, svarade Mattias och kastade med huvudet åt det hållet. Det är inga människor ut vid den här tiden, så vi lär inte bli sedda.

De sprang in i Pellira med May-ah på båren. Hennes oseende ögon stirrade rakt upp i himlen där de sista stjärnorna bleknade och försvann.

– Var är de? morrade jägaren och höll en av sina pilars spets mycket nära Jacobs strupe.

Skomakaren var alldeles för rädd för att kunna svara, och hans tystnad verkade reta upp herr Hans ännu mer. Han slöt sin ena jättelika hand om Jacobs hals.

– Svara mig, ditt kräk, sa han med en röst som sjöd av ursinne. Var är mina nycklar?

– Jag v... vet i... inte, stammade Jacob.

– Åjo, jag tror nog att du vet, sa herr Hans, och nu lät hans röst bedrägligt mjuk. Vem skulle annars veta? Det var bara du här, och jag vet att jag hade nycklarna med mig hit. Så svara, innan jag sliter huvudet av dig!

Jacob stängde munnen och försökte få benen att sluta skaka. Herr Hans kunde inte tvinga honom att tala, han skulle bevara hemligheten. Men... ljuga kanske? Innan Jacob visste ordet av hade han sagt:

– Det... kanske var en skata som tog nycklarna, herr Hans? Eller en kråka kanske?

– Måtte vara en stark kråka, brummade jägaren.

Men greppet om halsen blev en aning lättare.

– Du kan gå, sa herr Hans lågt. Men om du någonsin gör narr av mig igen...

Han lät slutet av meningen hänga hotfull i luften och släppte sedan skomakarens hals helt och hållet. Jacob slösade inte bort mer av sin tid. Han tog till flykten och sprang så fort hans gamla ben kunde bära honom tillbaka till sitt skomakeri.

.....

– Klarade ni er, pojkar? frågade Jacob så fort han kom in genom dörren. Lyckades ni rädda den?

– Vi fick hit henne, far, sa Viktor ivrigt. Hon ligger där.

Han pekade mot härden vid ena väggen. Där låg May-ah, fortfarande iskall. Mattias satt och försökte göra upp en eld i spisen för att värma henne. Inom kort dansade lågorna på härden, men May-ah var lika kall för det.

– Är hon... frågade Viktor oroligt, men Mattias skakade på huvudet.

– Död? sa han. Nej, hennes hjärta slår och hon andas ännu. Jag tror att... hon ligger i ide.

– Som igelkottar på vintern? sa Jacob undrande och betraktade eyiden med nyfikenheten glittrande i de nötbruna vänliga ögonen.

Mattias log en aning.

– Ja, sa han. Precis så.

– Det är inte vinter nu, påpekade Viktor. Varför är hon i ide mitt i sommaren?

– Det var så kallt i källaren, sa Mattias med en liten suck. Hon blev ganska ordentligt nerkyld. Det Blå Folket går till vila när vintern kommer, jag tror att hon gjorde det för att slippa frysa.

Viktor bet sig i underläppen.

– Kan vi väcka henne? frågade han.

– Det kan vi säkert, sa hans vän och försökte låta hoppfull trots bekymmersrynkan i hans panna. Men inte på en gång. Vi måste hålla henne varm tills hon vaknar av sig själv.

– Viktor, min pojk, sa Jacob, gå och hämta våra filter. Vi får vällan göra det bästa vi kan.

Viktor lydde genast, och de hjälptes åt med att breda ut de två tunna filtarna över den orörliga May-ah.

– Hålla alltid elden brinnande, sa Mattias. Ifall hon vaknar, försök ge henne något att dricka, lite buljong blir nog bra. Ingenting med kött bara, det äter hon inte.

Jacob och Viktor nickade ikapp. Mattias suckade lätt och gned sina tinningar.

– I alla fall, mästern Valentin kommer att bli galen på mig ifall jag inte slutför mina examensprov, sa han. Om jag skyndar mig nu så kan jag ta mig tillbaka till Eyanib till i övermorgon, och skadan behöver inte vara så stor.

– Hur lång tid är det kvar till slutprovet? frågade Viktor medan han stoppade om May-ah så gott det nu gick.

– Tre månader, svarade Mattias. I oktober skrivs det. Och jag tror inte att jag kan komma hem alls under den tiden. Men ni får hälsa May-ah från mig när hon vaknar.

– Det ska vi göra, herrn, lovade Viktor.

– Vi ska tänka på er i oktober, sa Jacob och böjde sitt gamla huvud för honom.

– Tack, log Mattias. Och Viktor, glöm inte att ge henne hennes saker, och speciellt det där föremålet som vi hittade. Om May-ah hade den så måste det finnas en anledning.

Han log lite mot den medvetlösa eyiden och kastade en slängkyss åt henne.

– Man kan bara be till Irotsihs alla helgon om att vi möts igen, mumlade han lågt och vände sig sedan om.

Så fort Mattias hade gått satte Jacob haspen för dörren.

– Vi borde inte ha henne just här, sa han fundersamt. Det kan komma någon och upptäcka henne.

– Men far, hon måste ligga i samma rum som den öppna spisen, sa Viktor.

Vi skulle kanske kunna skärma av en liten bit golv åt henne. Som en koja kanske? Hon måste hållas varm, det sa herr Mattias.

De satte genast igång. De hade två stolar i hemmet, om man inte räknade med den trebenta pallen som Jacob satt på vid skomakarbordet, och dessa stolar ställde de med ryggarna mot varandra, en vid May-ahs fötter och en vid hennes huvud. Över ryggarna lades ett par långa bräder från förrådsskjulet, och stolarna hölls nere med hjälp av Jacobs nubblådor. En av filtarna offrades till vägg på ena sidan så att insynen hindrades, och så hade de plötsligt en liten koja där May-ah kunde ligga helt ostörd. Det var inte många som lämnade in skor vid den här tiden på året i alla fall, de flesta sprang barfota. I vanliga fall såg Jacob detta som en förbannelse, men nu visade det sig vara ganska så tursamt. När kojans var färdig kröp de båda två in i den och satte sig att vaka över May-ah. De satt tysta ända till Jacob frågade sin son ifall han ville ha något att äta. Viktor ryckte på axlarna.

– Jag antar det, sa han bara och strök May-ah över det tunna håret.

– Jag gör i ordning lite mat vid kökselden, sa hans far och kröp med viss svårighet ut ur kojans.

Det hördes ett lätt slammer, men Viktor hörde det knappt.

– May-ah, viskade han tyst. Kom tillbaka... Vakna, snälla du... May-ah... hör du mig?

Han blev sittande, rabblande böner och bad att hennes svarta ögon skulle blinka till och möta hans blick. Faderns varma grönsaksstuvning smakade honom knappt, det satt en skärande klump i halsen som gjorde det svårt att svälja.

– Viktor, sa Jacob mjukt. Du behöver vila dig. Det behöver vi båda två.

– Men hon kan ju... började Viktor.

– Unge herrn sa att det kunde ta ett tag innan hon skulle kvickna till, sa fadern lugnt. Å de' hjälper inte henne ifall du är dödstrött. Sov nu.

Viktor orkade inte protestera. Istället la han sig bara ner intill den orörliga eyiden och slöt ögonen. Han trodde först inte att han skulle kunna få ro, men inom en mycket kort stund sov han djupt.

•••••

May-ah svävade, hon flög. Högt över trädtopparna flög hon, och när hon tittade ner kunde hon se Aveni vinka till henne. Han log. Hon försökte ropa till honom, ville komma ner till honom, men hon kunde inte. Istället förde en varm vind henne vidare. Aveni försvann i allt det gröna som var Gorn. Hon visste att skogen var Gorn, hennes hem. Hon kunde se kaniner skutta mellan träden, rävar lekte och fåglar sjöng. De var långt under henne. Så nära, men så avlägset. Om hon bara kunde komma ner dit så skulle allt bli bra igen, hon

visste det. Hon gjorde några rörelser med armar och ben som om hon försökte simma, och det fungerade. Sakta, oändligt sakta, sjönk hon neråt. Och där var Aveni och mor beredda att ta emot henne, deras armar var sträckta för att hålla tag i hennes hand.

– Åh älskling, vi har saknat dig så, sa Kah-ena med lyckotårar i ögonen. Kom, kom med oss...

– May-ah, min älskade, viskade Aveni.

Och det var allt hon behövde få höra. Bara deras röster, deras ömma kärleksfulla röster, och se deras leende ansikten. Den varma glädjen som strömmade mot henne.

– Jag kommer, sa hon, och hennes röst darrade. Om ni bara... kan hjälpa mig...

– May-ah, sa en röst plötsligt, en röst som inte talade emgah. Kom tillbaka... Vakna, snälla du...

Rösten kom från själva luften, och den lät bekant. Den bad henne. Bönföll henne. May-ah slet blicken från sina älskades ansikten.

– May-ah, sa luften. Hör du mig?

– Ja, svarade hon med slutna ögon. Jag hör.

Så log hon mot sin familj.

– Förlåt, viskade hon.

.....

May-ah såg sig omkring. Först visste hon inte var hon befann sig, det enda hon visste var att det var ljuvligt varmt och att hon låg ner. Bredvid henne andades någon, lugna jämna andetag. Det var något tröstande i dem, hon låg och lyssnade länge innan hon drog sig upp i en sittliggande ställning. Från vänster föll ett hett, gulrött ljus över henne och den som andades.

– Viktor... viskade May-ah och log lite.

Hon strök honom över den brunbrända kinden med sin smala hand, och hans ögonlock fladdrade till.

– Vad är det? mumlade han yrvaket.

Sedan kom det.

– May-ah!

Viktor satte sig upp med ansiktet lysande av glädje. May-ah log tillbaka, men när hon skulle sätta sig upp ordentligt så kände hur hon styrkan rann ur henne. Det susade i huvudet, och hon sträckte ut handen för att få stöd. Viktors leende försvann från hans ansikte och ersattes av en bekymrad min.

– Lägg dig ner igen, sa han och la filten över henne. Du är fortfarande iskall. Jag ska hämta lite buljong åt dig, vänta här...

May-ah nickade svagt, hennes huvud kändes för tungt för att hon skulle

orka med något annat. Viktor reste sig och gick ut ur den lilla kojans, och hon blev lämnad att titta upp i taket. Hon var fortfarande trött, men vågade inte komma till ro av rädsla för att åter glida bort till sina drömmars Gorn. Uttrycken av sorg och besvikelse i sina käras ögon när hon lämnade dem var nästan mer än hon kunde uthärda. Hon ville inte upprepa det på nytt. Istället kröp hon ihop under filten för att bli varm fortare och försökte att inte tänka så mycket. Viktor dök åter upp vid hennes sida, och han höll en träskål mycket försiktigt i sina båda händer. Det doftade härligt ur den, och May-ah kände genast hur glupande hungrig hon var. Hon tog ett par klunkar av buljongen och vände ansiktet mot elden. Det var tyst en stund.

– Så... sa Viktor stilla. När du har... återhämtat dig... Vad ska du göra sedan?

Det stack till i May-ahs mage när han hade sagt det. Hon ville egentligen inte lämna honom och Mattias, de som hade varit så snälla mot henne, men hon hade ett uppdrag. Åh, vid de Fyras all makt, var fanns Reliken? Det var ju den allting handlade om! May-ah satte sig upp med ett ryck, utan att bry sig om huvudbruset eller värken, och började leta igenom sina filter. Viktor såg först förvirrad ut, men sedan verkade han förstå vad det var frågan om.

– Titta i ryggsäcken, sa han enkelt och räckte fram den mot henne.

May-ah grep tag i den med sådan iver att hennes klolika naglar tryckte små hål i tyget. Sedan suckade hon av lättnad och tryckte amuletten mot bröstet likt en mor som fått sitt bortsprungna barn tillbaka. Hon lät Reliken glida ner i ett mantelveck, och sedan la hon sig lugnt ner bland filtarna igen. Huvudvärken tonade sakta bort när hon låg alldeles stilla.

– Vad ska du göra sedan? Frågade Viktor igen.

– Jag ska gå, svarade May-ah och drog upp filten till hakan. Gå långt.

– Varför?

Eyiden tvekade.

– Jag måste, sa hon bara tillslut och knep ihop läpparna.

Viktor nickade. Han hade en känsla av att May-ah inte ville tala om saken.

•••••

May-ah stannade hos skomakaren och hans son längre än vad som egentligen var nödvändigt. Hon trivdes så bra där, livet i den lilla stugan var ganska så likt det hon hade levat hemma i Gorn innan branden. Man gick upp, åt lite, arbetade eller som i hennes fall: pysslade med sin packning, åt igen och kopplade på kvällen av vid den öppna spisen samtidigt som man drack en kopp av vad Jacob kallade kaffe. Det var inte helt olíkt kvickrotsdrycken som Kah-ena brukade laga till. Sedan gick man och la sig i vetskapen om att nästa

dag skulle bli i stort sett likadan. Det var just en sådan dag, alldeles innan den andra måltiden, som Viktor med andan i halsen kom instormande genom dörren. Hans ögon var uppspärrade av skräck, och han reglade ytterdörren ordentligt innan han sa överhuvudtaget något.

– Herr Hans... flämtade han och tog sig åt sitt värkande bröst. Han är... i byn... han kommer för May-ah...

Eyiden bet sig i läppen när hon hörde mannens namn nämnas, och hon kurade ihop sig i sin koja. Hon visset att herr Hans var den man som hade spärrat in henne i den där fruktansvärda jordkällaren med så mycket död i, och hon började darra bara av att höra namnet.

– Är det säkert det, pojk? frågade Jacob nervöst. Hur vet du det?

Viktor lutade sig tungt mot väggen och drog flera djupa andetag innan han svarade.

– Jag såg honom... nere vid torget. Han frågar ut... alla som var med... den där kvällen. Vi måste... skynda oss.

Sedan vände han sig mot May-ah i kojans.

– Oroa dig inte, sa han lugnande. Vi ska inte låta honom få tag i dig.

Hon nickade, men det jagade uttrycket försvann inte ur hennes ögon.

– Vi måste få ut 'na härifrån, sa Jacob bestämt och hoppade ner från sin skomakarvall. Ut ur Pellira.

– Men var? frågade Viktor. Tillbaka till skogen? Det kommer att bli det andra stället han letar på, och får han tag på henne så ser han nog till att hon inte rymmer igen.

– Jag får gå, sa May-ah med en liten suck och drog sig upp på fötter. Gå långt bort och inte komma hit mera.

– Så måste det nog bli, e' ja' rädd, sa Jacob uppgivet. Herr Hans har sina sätt, han. Inte kommer han sluta leta i första taget.

– Men May-ah är inte ett av hans vanliga villebråd, invände Viktor häftigt. Hon vet väl att hålla sig undan när han kommer?

– Han är stor... *era-dro*, sa May-ah och använde i brist på ord det emgahnska för "mördare". Han är klok. Han vet hur, och jag kan inte se.

Viktor var tyst en liten stund. Sedan sa han:

– Då följer jag med.

– Så tusan du gör, sa Jacob bestämt. Du svor vid mor dins dödsbädd att stanna hos mig tills du var färdig me' din utbildning. Annars skulle du ha följt med unge herrn till Eyanib, och det vet du. Ska du bryta ditt löfte?

– Nej far, sa Viktor och sänkte huvudet. Förlåt.

Jacob nickade kort men såg fortfarande mycket allvarlig ut. May-ah kunde förstå det. Att hysa respekt för löften till de döda var viktigt även i hennes släktes tro.

– Men vi kan väl inte bara låta henne gå?

Viktor såg bedjande på sin far.

– Hon måste få med sig mat och filter och...

– Lugn, min pojk, lugn, sa Jacob och ett litet leende lekte i hans mungipa.

Det är väl klart vi inte kan. Ta fram en hel limpa ur skafferiet, nej, två förresten. Jag fyller henne en säck me' vatten.

Viktor skuttade genast upp för att lyda, hans trötthet försvann all världens väg. Ur skafferiskåpet tog han fram ett par limpö och lindade in dem i dukar. Sedan la han dem på köksbordet.

– Du kan gott ta ut lite ost också, sa Jacob, när han drypande våt kom in genom ytterdörren med en vattensäck i famnen.

– Åh far, hur är det meningen att hon ska bära den där? utbrast Viktor och suckade. Den är alldeles för stor och tung.

– Du har rätt, sa Jacob och ställde tankfullt ner säcken på golvet. Hon får en fickplunta istället, så får hon vällan ransonera.

•••••

Det tog en liten stund att samla mat åt May-ahs avfärd, och desto längre tid som passerade desto mer nervösa blev Jacob och Viktor. De tittade allt som oftast bort mot de stängda fönster- luckorna, som om de väntade sig att herr Hans skulle slå upp dem utifrån.

– Nu är det bara en sak kvar, sa Jacob när de hade fått ihop en packning som skulle räcka i gott och väl fyra dagar ifall May-ah ransonerade.

Han gick fram till sitt arbetsbord och tog upp ett par skor från den hög av bråte som samlats på det. Skorna liknade inga som Viktor någonsin hade sett förr, och det var alltså något, skomakar- son som han var. De var gjorda av breda remsor av tjockt tyg som hade lindats runt träblock för att behålla formen. Remsorna höll ihop av små prydliga stygn, och skornas ovansida hade bemålats med någon slags lack för att hålla bättre. Skorna hade även två hål framtill, som sandaler, och ett baktill för att lämna plats åt May-ahs klor.

– Nu går nog inte såren dina upp, strålade Jacob stolt och räckte fram fotbeklädnaderna till May-ah.

Hon tittade oförstående på dem en kort stund, och sedan log hon brett.

– Tack, sa hon och började rota i sin påse där hon förvarade sina hårpärlor, men Jacob skakade bara på huvudet.

– Du behöver inte betala mig, flickebarn, sa han leende. De var en gåva.

Men May-ah tryckte ändå två blåskimrande pärlor i hans hand.

– Minne, sa hon enkelt. Minne av mig.

– Ta dem far, sa Viktor uppförande. De är så att vi ska komma ihåg henne.

– Men kan du inte komma och hälsa på oss nån gång? undrade Jacob.

May-ah var tyst. Hur skulle hon kunna förklara det här? Kanske hon inte behövde.

– Jag... kan inte, sa hon sorgset och höll upp Reliken framför deras ögon. Jag måste, jag...

Hon svalde en klump i halsen.

– Jag kan inte, sa hon igen och tittade med en suck ner i golvet.

Det blev en tung och sorgsen tystnad, som bröts av en plötslig knackning på dörren. Den följdes av ett bultande och ett ilsket rop.

– Från mig kommer du inte undan, skomakare! Jag vet nog att du gjorde det!

May-ah gav till ett skrämt pip och darrade av skräck, trots att hon avskydde sig själv för det. Jacob såg också blek ut, så det blev Viktor som svarade herr Hans, trots att hans röst darrade.

– Vill Ni komma tillbaka en annan dag, herrn? Min far mår alls inte bra just idag.

– Kom här, flicka, viskade Jacob och tog May-ah i armen. Ta dig ut och kila över gården och över planket. Sen kan du följa gatan ut ur Pellira. Förstår du?

May-ah nickade sakta. Jacob log en aning, ett nervöst och jäktat leende som alls inte passade i hans fåriga ansikte. Den gamle skomakaren gav henne matsäcken och hjälpte henne att fästa fickpluntan vid en läderrem om hennes smala midja. Att lirka de båda skorna över henens klor visade sig vara ett svårare arbete, men det gick också tillslut. Så svepte May-ah in sig i sin lappade mantel och fällde upp huvan. Jacob nickade belåtet.

– Fan heller att jag kommer tillbaka! tjöt herr Hans utanför dörren. Jag vet nog att ni döljer det! Jag såg er, du och ditt djävulsyngel, ni gjorde det!

– Gå nu, May-ah, väste Viktor häftigt med ansiktet vitt av rädsla.

Eyiden såg från den bastanta trädörren, där en tunn spricka nu hade bildats, till skomakaren och hans son. Inte kunde hon lämna dem nu, inte till den där fruktansvärda mannen! Hon la sakta ner ryggsäcken på golvet och skakade på huvudet. Hennes hand slöts om Reliken för att hämta kraft ur den, trots att den egentligen inte hade något att ge henne.

– Jag stannar, sa hon med något behårt i den bristande rösten. Jag hjälper.

– Ingen kan hjälpa när det gäller herr Hans, sa Jacob och rynkade pannan. Det finns ingen starkare än han, inte i hela Pellira. Du måste gå, May-ah.

Men hon skakade bara på huvudet igen och stod där hon stod. Hennes ögon blänkte som av en röd flamma, och stjärnorna i dem fullständigt strålade i sin tydlighet. Herr Hans skrek inte längre, han verkade ägna sig helt åt att bryta upp den bågnande dörren. May-ah knöt ena handen och kände hur raseriet vällde upp inom henne. Det var samma kraft som hade slagit ut

alla rövare vid Rackarbackarna, den som fyllde henne med styrka och mod. Och så fanns det något annat där, ett märkligt... lugn. Det pirrade i hennes fingertoppar av det, och hennes öron susade.

– *Kom du bara*, viskade hon tyst. *Kom hit du bara...*

Hon behövde inte vänta länge innan hon fick som hon ville. Dörren till det lilla huset knakade oroväckande, och sedan brast den och flög upp så häftigt att väggarna skakade. Och i dörröppningen stod herr hans. Han tornade upp sig framför den kortvuxne skomakaren, som hukade inför det nalkande ovädret.

– Gå, sa May-ah plötsligt, alldeles lugnt. Gå.

Herr Hans vände sig mot henne, och ett belåtet uttryck spred sig över hans vindpinade ansikte.

– Så du är kvar här, blåhudig, sa han med ögonen glittrande av girighet. Jag trodde nog att de här idioterna skulle se till att få ut dig ur byn mesamma. Synd, jag hade sett fram emot några dagars jakt innan jag fick tag på dig.

Han tog ett par steg mot eyiden, som betraktade honom med ett ansikte som uttryckte största vämjelse.

Den här mannen tog livet av en hjort, tänkte May-ah, och det blixtrade i hennes huvud av hat vid den tanken. *Han tog huden från den hjorten och la den i en jordhåla, bortglömd och oärad. Det var vad han gjorde, det var vad...*

Det hördes en hög skarp smäll, och herr Hans for baklänges, både av förvåning och styrkan i explosionen. Han stirrade på May-ah, och hon mötte hans blick med en svagt leende. Sedan reste han sig igen och tvekade. Det hade samlats en hel del folk utanför dörren redan innan smällen, de hade kommit för att se Jacob skomakares upptuktelse, och de hade hoppat till av det plötsliga ljudet. Nu sträckte de på sina halsar och vissa smög sig närmare. När de fick syn på May-ah, en klen byggd blåhudad varelse med fågelben, som utan rädsla gick fram mot den mest fruktade mannen i Pellira, drog de allihop efter andan samtidigt och drog sig undan. May-ah brydde sig inte om dem, inte nu. Rädslan för människor hade, om inte försvunnit helt, så ändå kraftigt dämpats just nu. Och hon var arg, så arg att luften runt henne sprakade. Hon lyfte den hand som inte höll om Reliken, och vände handflatan mot herr Hans. Han rynkade pannan och gjorde en ansats till att rusa på henne, men då gick det som en darrning genom eyidens kropp. Hennes hand började lysa med ett starkt vitt sken som bländade alla de närstående. Skenet gick samman, bildade som en ljuskanal från handen till jägarens breda bröstorg. Hettan från det träffade även folket runtom, men de var alltför förtrollade av det som hände runt dem för att bry sig om det. Herr Hans skrek. Det var ett fruktansvärt skrik av outhärdlig smärta, som om hans hjärta slets ut ur bröstet på honom. Kanske det faktiskt gjorde det, eller också så bröts bara stålet som legat runt hjärtat sönder. När det skriket hade dött bort sjönk herr Hans ner på knä med

händerna för ansiktet. I den bedövande tystnad som sedan följde kunde man höra hans häftiga andetag och hackiga snyftningar. Ja, herr Hans grät. Han grät som ett barn som hade fått bannor.

– May-ah? viskade Viktor tyst och la handen på hennes axel. May-ah, vad var det du gjorde med honom?

Hon vände sig om, och hennes ansikte var märkligt... frånvarande. Det var som om hon egentligen inte var där.

– Jag... vet inte, sa hon med uttryckslös röst.

Sedan gick hon fram till herr Hans och strök honom över det smutsblonda håret. Han tittade upp på henne med simmig blick, som om han försökte minnas vem hon var. När han tydligen misslyckades med det sänkte han blicken igen. May-ah log ömt.

– Det blir bra, sa hon lugnande. Det blir bra.

Så vände hon sig om och gick in i huset igen, lyfte upp sin matsäck på ryggen och ställde sig framför Jacob.

– Mitt tack är gett nu, sa hon till honom.

– Far väl, lilla flicka, sa Jacob och nickade åt henne med något blekt ansikte. Lycka på denna färd och kanske på dem efter me'.

Hon smålog, en ryckning i mungipan, och gick sedan fram till Viktor. Han såg nästan bedjande ut när han tittade på henne.

– Herr Hans kommer inte att göra oss något mera nu, eller hur? sa han stilla.

Hon skakade enkelt på huvudet, trots att hon inte riktigt kunde veta vad det var som gjorde henne så säker på det. En gnutta hopp tändes i skomakarpojken blick.

– Då kunde du väl stanna ett litet tag till? bad han.

May-ah log lite sorgset.

– Jag kan inte, sa hon. Du vet att jag inte kan.

Han nickade.

– Lycka till, May-ah, sa han stilla med tårar i ögonen. Och... du är alltid välkommen tillbaka, så du vet det.

Hon behövde inte nicka, båda visste att hon hade förstått. Så böjde hon sig fram och la sin hand mot hans kind under lika lång tid som det tar för ett hjärta att slå ett slag.

– Gå nu, viskade han.

May-ah drog sig tillbaka.

– *Denoanal nenar*, sa hon, och trots att Viktor inte förstod orden så log han.

Eyiden vände sig om och gick, folket i Pellira gick åt sidan och bildade en gång genom mängden för henne. Hon såg sig inte om, höll blicken stadigt fästad åt söder. Någonstans i bakhuvudet började hennes egna tankar ta form

igen, men innan de hade hunnit reda ut sig själva ordentligt fanns magin kvar. I söder låg hennes mål, följ vindarna. De viskade vägen i hennes öron. Ingen följde efter henne, gången slöts av nyfikna människor allteftersom hon passerade. Efter en liten stund gick hon inte längre mellan små korsvirkesstugor, utan genom den gröna skogen. Där kunde hon andas ut, och den stela masken föll av henne, och hon föll till marken alldeles som herr Hans hade gjort. Hon borrade ner näsan i den mjuka gröna mossan och tog ett par djupa andetag. Den fuktiga doften av skog stillade hennes darrande nerver.

– *Lugn nu, lugn*, viskade hon till sig själv och skogen. *Såja...*

Hon hade försvunnit. Hon hade inte ens funnits kvar, och allt hade bara varit explosiv kraft runt henne. Inte ens en tanke hade hon haft, ingen som hade varit hennes egen. Orden hon hade sagt, varenda rörelse hon hade gjort, det hade inte varit hon. Någon annan. Nu hade hon en aning om vad kraften inom henne gjorde med den varelse den träffade. Hade Ledaren haft den? Skulle Aveni ha fått den? Saknaden skar till som en kniv i hennes bröst, så plötsligt att hon flämtade till. Hon ville inte, ville inte ha den här kraften! Den var inte menad för henne. Åh, hon hade ju bara velat binda sig till Aveni, bli hans hustru, föda hans barn och leva ett stilla liv. Som hennes mor hade gjort, och hennes mor innan det. Det var inte rättvist! May-ah slog handen som ännu höll om Reliken i mossan och grät häftigt. Gång på gång upprepade hon den gesten, com om den och hennes blotta vilja kunde få Reliken levande igen. Hur länge hon låg där visste hon inte, men solen var på väg ner när hon beslöt sig för att gå vidare.